

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.40/2014/6. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2014. év szeptember hó 3. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

A testi sértés büntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 7.B.1500/2013/12. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott szabadságvesztés büntetésének tartamát 2 (kettő) év 6 (hat) hónapra **enyhíti**.

Megállapítja, hogy a vádlott 2013. december 16. napjáig volt előzetes letartóztatásban.

Az elsőfokú eljárásban 459.312 (négy százötvenkilencezer-háromszáztizenkettő) forint bűnügyi költség merült fel, melyből 410.290 (négy száztízezer-kettő százkilencven) forint megfizetésére a vádlottat kötelezi, míg a fennmaradó 49.022 (negyvenkilencezer-huszonkettő) forintot az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítéletét egyebekben helyben hagyja azzal, hogy a vádlott személyi igazolványának száma: ..., hajléktalan.

A másodfokú eljárásban felmerült 4000 (négyezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Törvényszék a 2013. december 16. napján kihirdetett 7.B.1500/2013/12. számú ítéletével a vádlottat 2 rb. testi sértés büntettének kísérlete (Btk.164.§.(1)(8) bekezdés I. fordulata) miatt - halmazati büntetésül - 3 év 2 hónap szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani azzal, hogy abból a vádlott legkorábban a büntetése 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Rendelkezett az egyéb járulékos kérdésekről is, így az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről is azzal, hogy annak konkrét összegét nem jelölte meg.

Az ítélet ellen a vádlott és védője enyhítésért fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.110/2014/1-I. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával járt el, a tényállást a bizonyítékok helytálló mérlegelése alapján megalapozottan állapította meg, indokolási kötelezettségének is eleget tett. Okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére és helyesen minősítette a cselekményeket.

A büntetés kiszabásakor az enyhítő körülményeket kellő súllyal vette figyelembe, amikor az alsó határhoz közeli tartamban állapította meg a szabadságvesztést, így enyhítésre még a cselekmény kísérleti szakban maradása és a vádlotti bocsánatkérés elfogadása ellenére sem látott kellő alapot, figyelemmel arra, hogy a büntetés kiszabásakor a Btk.80.§.(2)(3) bekezdései alapján a felemelt büntetési tétel középértéke volt irányadó.

Bejelentette azt is, hogy nyilvános ülés tartása esetén azon nem kíván részt venni.

A védő a nyilvános ülésen a fellebbezését fenntartotta.

Azt fejtette ki, hogy a vádlott az idősebb kora miatt nem jelent olyan veszélyt a társadalomra, ami ilyen súlyú büntetés kiszabását indokolná. Hosszabb ideig előzetes letartóztatásban. volt az ügyben, megbánta a cselekményt, együttműködött a hatósággal.

Mindezek alapján a kiszabott büntetés jelentős enyhítését kérte.

A vádlott az utolsó szó jogán tett felszólalásában a megbánását hangoztatta, hogy kibékült a sértettekkel, jó viszonyban vannak.

A fellebbezések alaposak.

A vádlott és védője által bejelentett fellebbezések folytán az ítéletábra a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be.3478.§.(1) bekezdése alapján, az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság túlnyomórészt a perrendi szabályok betartásával járt el.

Relatív eljárási szabálysértést követett el viszont akkor, amikor a vádlottnak, a sértettnek és tanú1-nek a rendőri jelentésben foglalt nyilatkozatát - tévesen - bizonyítékként értékelte.

A Be.168.§.(1) bekezdése értelmében ugyanis a gyanúsított és a tanú kihallgatásáról, illetőleg a szembesítésről jelentés nem készíthető.

Ennek oka abban keresendő, hogy ilyen esetben a törvényes figyelmeztetésre vonatkozó garanciális szabályok nem érvényesülnek.

Ezért a másodfokú bíróság a vádlott és a fenti tanúk vallomását tartalmazó részükben mellőzte a rendőri jelentéseket a bizonyítékok köréből az ítélet 10. oldal 1. és 2. bekezdésében és a 11. oldal 4. bekezdésében.

A hivatkozott rendőri jelentések okirati bizonyítékként kizárólag annak bizonyítására alkalmasak, hogy a jelentésben feltüntetett személyek a helyszínen jelen voltak, hozzájuk a jelentést készítő rendőrök kérdéseket intéztek, illetve a helyszínen zajló eseményekről szolgáltatnak adatokat (IH.2005/7. számú döntés). Ezen bizonyítékok értékelésének mellőzése azonban nem befolyásolta az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást.

Törvényesen járt el, amikor tanú2 és tanú3 vallomását az ügyész indítványára a Be.296.§.(2) bekezdése alapján felolvasta.

Az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességükben is értékelte, mérlegelte, az általa megállapított tényekből további tényekre is legnagyobbbrészt helyesen vont le következtetéseket.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, mentes a Be.351.§.(2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól, így az irányadó volt a másodfokú eljárásban is. Megjegyzendő, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást fellebbezési támadás voltaképpen nem is érte.

A vád megjelölésére vonatkozó ítéletrészt a 2. oldal 1. bekezdésében csak annyiban volt szükséges pontosítani, hogy az ügyész a vádlott által elkövetett cselekményeket végindítványában a 2012. évi C. törvény 164.§.(1)(8) bekezdés I. fordulata szerinti 2 rb. életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérleteként minősítette.

Az elsőfokú bíróság a szükséges körben eleget tett az indokolási kötelezettségének is. Számot adott arról, hogy melyik bizonyítékot milyen okból fogadott el, és melyiket, miért nem tartott elfogadhatónak.

A tényállást alapvetően a vádlott ténybeli beismerő vallomására, a sértettek, a tanúk nyilatkozataira, az igazságügyi orvosszakértői véleményekre, és az egyéb okirati bizonyítékokra alapítottnan állapította meg. Ezeket részletesen be is mutatta ítéletében, ami elírás miatt szorul csak két ponton javításra.

Az ítélet 4. oldal 3. bekezdés 3. sorában sértett1 helyett sértett2-t kell megjelölni (nyom. ir. 487. oldal utolsó bekezdés), míg az 5. oldal 4. bekezdése helyesen úgy hangzik, hogy a sértett 3 éve fogadta be a vádlottat (nyom. ir. 315. oldal).

A vádlott jogos védelmi helyzetre történő hivatkozását sértett1 esetében, mind a sértett, mind pedig a helyszínen jelenlévő sértett2 és tanú1 is egyöntetűen cáfolta. A szűrésok sorrendisége esetében helyesen fogadta el a vádlotti nyilatkozatot sértett1 és tanú1 bizonytalan nyilatkozataival szemben.

Tévesen értékelte viszont bizonyítékként az igazságügyi nyomszakértő véleményében foglaltakat.

Egyrészt sértett¹ a bírósági eljárás során azt állította, hogy a kabátját még a szűrást megelőzően levette, és a vérszenyeződés a kezéről került a kabátra, másrészt pedig maga a szakértői vélemény is rögzíti, hogy az 1. számú sérülés, ami egyedül volt a kabát hasi részén, nem volt áthatoló jellegű.

Ebből következően pedig az nem keletkezhetett a vádlotti szűrés következtében.

A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság a nyomszakértői vélemény megállapításait az ítélet 9. oldal 5. bekezdésében kirekesztette a bizonyítékok köréből.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a másodfokú bíróság is bizonyítottan látta a vádlotti felelősséget mindkét terhére rótt cselekményben.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerű következtetést vont le a vádlott bűnösségére és törvényesen minősítette a cselekményeit is.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az ügyészi indítvánnyal egyezően a Btk.2.§. alapján a cselekmény elbírálásakor hatályos büntető törvény rendelkezéseit alkalmazta, hivatkozva a 4/2013. BK. véleményre.

A cselekménnyel kapcsolatos jogi indokolást a másodfokú bíróság hiánytalannak találta, és egyébként a minősítést sem érte fellebbezési támadás.

A büntetés kiszabása körében értékelhető körülményeket az elsőfokú bíróság jórészt helyesen sorolta fel, de azokat pontosítani szükséges. Mellőzi a másodfokú bíróság az elszaporodottság súlyosítóként értékelését, mivel az élet-teszi épség elleni cselekmények száma éppen csökkenő tendenciát mutat.

A vádlotti beismerő vallomás helyett a ténybeli beismerő vallomást kell enyhítőként értékelni, hiszen a vádlott sértett¹ vonatkozásában vélt jogos védelmi helyzetre hivatkozott.

A büntetési tételkeret a halmazati szabályok miatt 2 évtől 12 évig terjedő szabadságvesztés, ahol 7 év a középérték.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a büntetési tétel alsó határához közeli tartamú büntetést látott szükségesnek a büntetési célok eléréséhez.

Figyelemmel azonban a vádlott ténybeli beismerő vallomására, a másodfokú eljárás során is hangoztatott megbánására, a cselekmények kísérleti szakban maradására, lehetőséget látott további enyhítésre, a büntetési tétel alsó határának még inkább megközelítésére.

Megjegyzendő ezzel összefüggésben, hogy a büntetés változatlanul hagyása mellett is, csak hozzávetőlegesen 4 hónap időre kellett volna a vádlottnak visszamennie a büntetés-végrehajtási intézetbe.

Az így csökkentett tartamú szabadságvesztés és a mellette alkalmazott közügyektől eltiltás szükséges és elegendő is ahhoz, hogy a vádlottal szemben a büntetési célt, az egyéni és általános megelőzés követelményét elérje, és érvényre juttassa.

Ez a büntetés arányban áll az elkövetett cselekmények tárgyi súlyával, társadalomra veszélyességével, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességgel bűnösségének fokával és a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményekkel.

A járulékos kérdések közül a bűnügyi költség összegét az elsőfokú bíróság nem jelölte meg ítéletében, így ezt a másodfokú bíróságnak pótolnia kellett.

Mivel az igazságügyi nyomszakértői vélemény a megállapított cselekményekkel kapcsolatban érdemi bizonyítékot nem tartalmazott, és ezt a kirendelő hatóság is észlelhette volna, ekként a kirendelésre feleslegesen került sor, annak költsége a vádlottat nem terhelheti.

Mindezek figyelembe vételével állapította meg a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget, és az ebből a vádlottat terhelő összeget.

Az elsőfokú ítélet egyéb járulékos kérdésekben hozott rendelkezéseit a másodfokú bíróság is törvényesnek találta.

A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság 7.B.1500/2013/12. számú ítéletét a Be.372.§.(1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint részben megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371.§.(1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy rögzítette a vádlott személyi igazolványának számát, és azt a körülményt, hogy hajléktalan.

Meg kellett állapítani a vádlott előzetes letartóztatásának utolsó napját, ami az elsőfokú ítélet kihirdetésének napja volt.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget, mivel a védelmi fellebbezés eredményre vezetett, a Be.381.§.(2) bekezdése alapján az állam viseli.

Budapest, 2014. év szeptember hó 3. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

dr. Magócsi István sk.

előadó bíró

dr. Halász Irén sk.

bíró

A Fővárosi Törvényszék 7.B.1500/2013/12. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.40/2014/6. számú ítéletében írt változtatással 2014. év szeptember 3. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2014. év szeptember hó 3. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Moncz Tímea tisztviselő